

Arrest

nr. 211 441 van 25 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ierse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 mei 2018 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 mei 2018 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Mevrouw ⁽¹⁾

Naam: H. (..)

Geboortedatum: 11.11.1997

Geboorteplaats: Dublin

Nationaliteit: Ierland

Wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

Voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 25/04/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Ze heeft zich schuldig gemaakt aan weerspanning; poging tot doodslag, feiten waarvoor ze op 27/03/2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een gevangenisstraf van 20 maanden waarvan ze de helft met uitstel voor 5 jaar. Deze gevangenisstraf zal op 08/05/2018 definitief worden.

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden:

Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in het land van betrokkene betekent een reële, actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast

Ingevolge de maatschappelijke impact van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

In haar vragenlijst hoorplicht ingevuld op 29/12/2017, heeft betrokkene verklaard een duurzame relatie. Hij verbleef dan in de gevangenis van Turnhout en heeft op 04/01/2018 een BGV ontvangen.

Betrokkene had ook verklaard in haar vragenlijst hoorplicht ingevuld op 27/12/2017 dat zij en haar gezin in België gekomen voor de vakantie. Dan moest haar gezin naar huis. De artikel 8 EVRM is dus niet van toepassing.

Betrokkene heeft ook geen vrees in kader van art. 3 EVRM vermeld.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren;

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 8jaar proportioneel. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. Conform artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dient een inreisverbod steeds gepaard te gaan met een “beslissing tot verwijdering”. Dit betekent dat beide steeds samen dienen te gaan.

Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd in de zaak opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) op 25 april 2018:

“De beslissing tot verwijdering van 25/04/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod”

Door de verzoekende partij werd tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (de “beslissing tot verwijdering”) een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend.

Indien Uw Raad zou beslissen tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vastgesteld dat er helemaal geen “beslissing tot verwijdering” meer werd afgegeven aan de verzoekende partij. Deze beslissing zou retroactief verdwijnen uit het rechtsverkeer.

In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet rechtmatig een inreisverbod opleggen, gelet op de vereisten van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Er is in deze omstandigheden geen “beslissing tot verwijdering” meer dewelke gepaard gaat met het inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd. “

2.2. Bij arrest nr. 211 440 van 25 oktober 2018 heeft de Raad het beroep tegen de verwijderingsmaatregel van 25 april 2018 waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat verworpen. Derhalve kan het betoog van de verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 44NONIES VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 43, §1 VREEMDELINGENWET

1. *De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet. Dit vormt de rechtsgrondslag van de bestreden beslissing.*

Deze bepaling luidt als volgt: “De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 43, §1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten : [...] 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. [...]”

Artikel 44bis van dezelfde wet bepaalt het volgende: “§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. § 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. § 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid : 1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren; 2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989. § 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Kernvraag is derhalve of de verzoekende partij al dan niet het voorwerp uitmaakt van een beslissing zoals geïllustreerd in artikel 43, §1, eerste lid, 2° of artikel 44bis van de Vreemdelingenwet.

2. *Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd opgelegd aan verzoekster samen (gepaarde gaande) met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) op 25 april 2018: “De beslissing tot verwijdering van 25/04/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod” De rechtsgrondslag van deze beslissing tot verwijdering van 25 april 2018 wordt door verweerder gezocht in “artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter van de wet van 15 december 1980” (zoals blijkt uit deze beslissing zelf).*

3.

De vraag stelt zich derhalve of verzoekster werkelijk het voorwerp uitmaakt van een beslissing zoals geïllustreerd in artikel 43, §1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 43, §1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden

weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten : [...] 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. [...]”

Deze bepaling vereist derhalve een beslissing waarbij de binnenkomst en het verblijf van verzoeker als burger van de Unie wordt geweigerd en waarbij verzoekster het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten.

Hieraan is in casu niet voldaan.

Aangezien in de “beslissing tot verwijdering van 25/04/2018” enkel een bevel wordt gegeven aan verzoekster om het grondgebied te verlaten, kan niet worden gesteld dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een beslissing waarbij de binnenkomst en het verblijf van verzoeker als burger van de Unie wordt geweigerd en waarbij verzoekster het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten.

Verweerder kan derhalve geen inreisverbod opleggen in toepassing van artikel 44nonies Vreemdelingenwet, aangezien de verzoekende partij niet het voorwerp uitmaakt van een beslissing zoals geïllustreerd in artikel 43, §1, eerste lid, 2° of artikel 44bis van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt artikel 44nonies Vreemdelingenwet.”

2.4. Zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken werd het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 april 2018 verworpen. De kritiek waarbij de vraag gesteld wordt of verzoekende partij werkelijk het voorwerp uitmaakt van een beslissing genomen op grond van artikel 43, §1, eerste lid, 2° of artikel 44bis van de vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig. Immers luidt artikel 44nonies van de vreemdelingenwet: *“De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.*

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Het is derhalve duidelijk dat aan een bevel om het grondgebied te verlaten genomen op grond van artikel 43, §1, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, hetgeen in casu het geval is, en waarvan ook duidelijk blijkt dat dit bevel een inperking op het verblijfsrecht van verzoekende partij inhoudt, een inreisverbod kan gekoppeld worden. Ook uit de voorbereidende werken met betrekking tot artikel 44nonies van de vreemdelingenwet blijkt: *“Dit nieuwe artikel 44nonies stelt de minister of zijn gemachtigde (de Dienst Vreemdelingenzaken) in staat de bevelen om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van de burgers van de Unie en/of hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, te koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk.”* (Parl. St. Kamer, doc 54, 2215/001, 2016, p. 40).

2.5. Verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in een schending van de door haar aangehaalde bepalingen aannemelijk te maken. Het tweede middel is niet gegrond.

2.6. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“DERDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 27 VAN DE RICHTLIJN 2004/38

- SCHENDING VAN ARTIKEL 44NONIES VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. *De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet. Dit vormt de rechtsgrondslag van de bestreden beslissing.*

Deze bepaling luidt als volgt: “De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In casu werd het inreisverbod niet beperkt tot vijf jaar, maar werd door verweerder een inreisverbod opgelegd van acht jaar. Door verweerder wordt aangehaald dat verzoekster een ernstige bedreiging zou zijn voor de openbare orde.

2. *Volgens vaste rechtspraak vormt de exceptie van openbare orde een afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald (zie in die zin arresten van het Hof van Justitie van 4 december 1974, Van Duyn, 41/74, EU:C:1974:133, punt 18; van 27 oktober 1977, Bouchereau, 30/77, EU:C:1977:172, punt 33; van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01*

en C-493/01, EU:C:2004:262, punt 65, en van 13 september 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 58)

Uit de bewoordingen van artikel 27, lid 2, van richtlijn 2004/38 volgt namelijk dat de om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen uitsluitend gebaseerd mogen zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokkene.

Artikel 27, lid 2, tweede alinea, van deze richtlijn stelt bovendien als voorwaarde voor een verwijderingsmaatregel dat dergelijk gedrag een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt. In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, I, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 30).

Verweerder wijst in de bestreden beslissing erop dat verzoekster werd veroordeeld wegens "weerspanning" en "poging tot doodslag". In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het vonnis van de correctionele rechtbank van 27 maart 2018 en de aldaar opgelegde straf aan verzoekster.

De verwijzing naar deze veroordeling volstaat op zich niet om de bestreden beslissing te verantwoorden.

Een individueel onderzoek van het concrete geval is vereist.

Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig dan ook geen reden om de bestreden beslissing te onderbouwen (zie ook artikel 27, 2 van de richtlijn 2004/38).

Verweerder dient na te gaan of het gedrag van verzoekster een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd (zie ook artikel 27, 2, tweede lid van de richtlijn 2004/38).

Door verweerder wordt echter niet concreet gemotiveerd dat het gedrag van verzoekster een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, laat staan dat verzoekster een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Concrete feiten en motiveringen worden niet aangehaald. Integendeel, de bestreden beslissing geeft blijkt van een standaardmotivering.

Verweerder houdt in de bestreden beslissing schijnbaar enkel rekening met de kwalificatie van de tenlasteleggingen (hetgeen verweerder omschrijft als "weerspanning" en "poging tot doodslag") en de strafmaat dat verzoekster verkreeg. Op basis hiervan worden algemene preventieve redenen, in strijd met richtlijn 2004/38, aangevoerd om te besluiten dat het gedrag van verzoekster een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Concrete omstandigheden (bv. in verband met de omstandigheden van de tenlasteleggingen, de omvang van de inbreuken, de incriminatieperiode, het gedrag van verzoekster sinds de veroordelingen, enz. – zoals vermeld in het feitenrelaas) worden niet vermeld, terwijl een verwijzing naar een veroordeling niet volstaat en motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen niet mogen aangevoerd worden ter onderbouwing van de bestreden beslissing.

Een voldoende individueel onderzoek werd door verweerder in de bestreden beslissing niet verricht, zowel niet inzake het opleggen van het inreisverbod als het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod (zijnde acht jaar, hetgeen een erg zware sanctie is).

Bovendien vormt de exceptie van openbare orde een afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden, dat strikt moet worden opgevat.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 27 van de richtlijn 2004/38 (en de hierop geënte rechtspraak van het Hof van Justitie), artikel 44nonies Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. In aanvulling van bovenstaande elementen, wijst verzoekster erop dat zij in elk geval door haar gedrag geen reële en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Minstens blijkt dat het zogenaamde "onderzoek" door de verwerende partij naar het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod (maar liefst acht jaar) onzorgvuldig is gevoerd.

Verzoekster werd veroordeeld wegens "gewapende weerspanning" (de enige tenlastelegging - zie stuk 3: het vonnis van 27 maart 2018, pagina 4), voor feiten die zich hebben afgespeeld op 24 december 2017.

Reeds hier loopt het "onderzoek" van de verwerende partij mis. Zij stellen immers dat: "ze heeft zich schuldig gemaakt aan weerspanning; poging tot doodslag". Deze vaststelling klopt dan ook niet. Hierdoor is het "onderzoek" van de verwerende partij reeds onzorgvuldig.

Verzoekster was op 24 december 2017 in België. De politiediensten gingen over tot controle van haar voertuig nadat zij dit voertuig achterna reden (nadat verkeersovertredingen werden vastgesteld). Verzoekster had een paniekaanval en een black-out. Zij vluchtte weg met haar wagen, zonder rekening te houden met de politie-inspecteurs en andermans eigendom. Verzoekster was volledig buiten zichzelf.

Uiteindelijk kwam het voertuig tot stilstand op een braakliggend terrein in Beerse (zie stuk 3: het vonnis van 27 maart 2018, pagina 4).

Verzoekster betwiste de feiten voor de correctionele rechtbank niet. Zij voerde bij de behandeling voor de correctionele rechtbank aan dat zij spijt heeft van het gebeurde en op het moment van de feiten in paniek was. Zij benadrukte dat haar handelen niet doordacht was en voortkwam uit irrationele paniek. Ze gaf aan te beseffen dat zij een grote fout heeft gemaakt en vroeg een straf met uitstel, met uitzondering van het gedeelte van de voorlopige hechtenis (zie stuk 3: het vonnis van 27 maart 2018, pagina 5).

De rechtbank kon vaststellen dat verzoekster nooit eerder werd veroordeeld door de correctionele rechtbank (zie stuk 3: het vonnis van 27 maart 2018, pagina 5).

De rechtbank hield bij de bestrafing rekening met de aard en de ernst van de feiten, de omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden, de houding van verzoekster ten aanzien van de feiten, haar strafrechtelijk verleden, persoonlijkheid en leeftijd (zie stuk 3: het vonnis van 27 maart 2018, pagina 5).

Verzoekster werd daarom veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden wegens “gewapende weerspanning” (de enige tenlastelegging), waarvan de tenuitvoerlegging van de gevangenisstraf voor de helft wordt uitgesteld, meer bepaald een gevangenisstraf van 10 maanden, gedurende een termijn van 5 jaar (zie stuk 3: het vonnis van 27 maart 2018, pagina 8).

Het gaat om éénmalige feiten die zich hebben afgespeeld op 27 december 2017 in een vlaag van zinsverbijstering, waarvoor verzoekster een straf kreeg met uitstel (om haar ervan te weerhouden te recidiveren).

Met al deze elementen werd door verweerder geen rekening gehouden, waardoor zij onzorgvuldig handelt. Het gedrag van verzoekster vormt, op basis van deze objectief vast te stellen elementen, thans geen reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Minstens mag dan ook worden aangenomen dat verzoekster geen neiging vertoont om de eerdere feiten in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, I, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 30). Hiervan ligt geen immers geen enkel element voor.

Allerminst mag, rekening houdende met bovenvermelde elementen, worden aangenomen dat een inreisverbod met een duurtijd van maar liefst acht jaar geenszins proportioneel is.

De bestreden beslissing is om al deze redenen in strijd met artikel 27 van de richtlijn 2004/38 (en de hierop geënte rechtspraak van het Hof van Justitie), artikel 44nonies Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.9. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.10 De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 44nonies van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.11. Verzoekende partij betwist niet dat aan een Unieburger een inreisverbod voor meer dan vijf jaar kan worden gegeven in geval van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Zij

betoogt evenwel dat de loutere verwijzing naar een veroordeling niet volstaat om het bestreden inreisverbod te verantwoorden.

2.12. Lezing van de motieven van de bestreden beslissing leert evenwel dat de verwerende partij niet louter verwezen heeft naar een veroordeling opgelopen door de verzoekende partij maar tevens de aard van de gepleegde feiten vermeldt, met name “weerspanningheid” en “poging tot doodslag” (waarbij blijkt dat deze laatste kwalificatie uiteindelijk niet weerhouden werd maar deze vaststelling doet geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing zoals blijkt uit de verdere bespreking), de strafmaat die werd toegepast, met name twintig maanden gevangenisstraf waarvan de helft met uitstel voor vijf jaar, en er tevens op wijst dat: *“Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden; Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zij aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast; Ingevolge de maatschappelijke impact van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.”* Verzoekende partij kan dan ook niet overtuigen waar zij stelt dat door de verwerende partij niet concreet wordt gemotiveerd dat haar gedrag een actueel en reëel ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Er kan in casu hoegenaamd geen sprake zijn van een standaardmotivering nu duidelijk verwezen wordt naar de door de verzoekende partij gepleegde feiten, de strafmaat en de redenen waarom de verzoekende partij door haar gedrag als een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving wordt beschouwd.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekende partij, die verschillende processen-verbaal op haar naam staan heeft voor feiten van gewone diefstal, afzetterij, weerspanningheid, doodslag, vereniging van mededaders, opzettelijke vernielingen (zie stuk “BEVRAGING ANG” in het administratief dossier), op 24 december 2017 van haar vrijheid werd beroofd en een bevel tot aanhouding werd uitgevaardigd op grond van het proces-verbaal TU30.L2.005679/17 (weerspanningheid en doodslag) omdat: *Er (...) ernstige aanwijzingen van schuld (bestaan)” en haar aanhouding “volstrekt noodzakelijk (is) voor de openbare veiligheid en (...) gegrond (is) op de volgende feitelijke omstandigheden van de zaak en die welke eigen zijn aan de persoonlijkheid van de inverdenkinggestelde:*

Er bestaat ernstig gevaar dat de inverdenkinggestelde zal recidiveren, gelet op de aard der feiten; Het gevaar bestaat dat betrokkene zich aan het optreden van het gerecht zal pogen te onttrekken, gelet op het gebrek aan belangen in België;”.

Bij vonnis van 27 maart 2018 van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Turnhout werd verzoekende partij veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig maanden waarvan de helft met uitstel voor vijf jaar omwille van gewapende weerspanningheid. Uit de feiten blijkt dat de politiediensten op 24 december 2017 wilden overgaan tot controle van het voertuig van verzoekende partij, en dit naar aanleiding van verdachte handelingen waarna tal van verkeersovertredingen werden vastgesteld, zodat de politiediensten het voertuig achterna reden. Verzoekende partij trachtte te vluchten en ramde daarbij meermaals het politievoertuig. Wanneer zij tot stilstand kwam tegen een draadomheining trachtten de politie-inspecteurs het voertuig te benaderen maar verzoekende partij reed dan richting één van de politie-inspecteurs die enkele schoten daarop loste in de richting van de banden van het voertuig. Verder wordt gesteld: *“De aanwezige politie-inspecteurs verklaarden meermaals te hebben moeten wegspringen voor het vluchtende voertuig om te vermijden dat ze werden aangereden. Hierdoor raakten zij gewond en voelden zij zich zeer ernstig bedreigd. Zij stelden op het moment van de feiten duidelijk herkenbaar te zijn geweest als politieagenten en zich meermaals als dusdanig kenbaar te hebben gemaakt. Volgens hen waren de blauwe zwaailichten en sirene tijdens de ganse duur van de achtervolging in werking en was het een wonder dat er tijdens de gevaarlijke verkeersmanoeuvres van beklaagde geen andere slachtoffers zijn gevallen. Uiteindelijk kwam het voertuig tot stilstand op een braakliggend terrein in Beerse. Beklaagde werd geïdentificeerd als de bestuurder van het voertuig en had twee kleine kinderen bij als passagier. Bij verhoor verklaarde beklaagde een paniekaanval en black-out te hebben gehad, waardoor zij niet meer wist wat er allemaal gebeurde. Zij zou gewoon zijn blijven rijden, omdat zij geen geldig rijbewijs en geen geldige verzekering had.*

M.D. (...), het minderjarige nichtje van beklaagde (passagier op het moment van de feiten) bevestigde hoe beklaagde op volle snelheid wegreed van de politie en daarbij zelfs een hek stuk reed van een woning. Volgens D. (...) had beklaagde even voordien een winkeldiefstal gepleegd. Volgens haar zou

beklaagde zeker een politiemans hebben geraakt, indien deze niet zou zijn weggesprongen. Ze zou tevens meermaals aan beklagde hebben gevraagd om te stoppen, maar deze was in shock. Ook vroeg beklagde haar op een gegeven moment tijdens de achtervolging om plaats te nemen op de passagierszetel achteraan, naast haar zootje.”

De rechtbank oordeelt dat de feiten bewezen zijn en stelt: *“De feiten van de bewezen verklaarde enige tenlastelegging getuigen van een agressieve ingesteldheid bij beklagde en een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen. Bovendien pleegde beklagde de feiten in aanwezigheid van nog minderjarige kinderen en hield beklagde geen rekening met de traumatische impact van de feiten op hen. De rechtbank tilt zwaar aan de feiten, aangezien beklagde door haar roekeloos gedrag niet alleen het leven van de twee minderjarige kinderen en de politie-inspecteurs in gevaar bracht, maar ook dat van andere weggebruikers.”*

In deze omstandigheden kan verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat zij geen actuele en reële ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verweerder vermoedt derhalve, op basis van de artikelen 44nonies van de vreemdelingenwet, in voorliggende zaak verzoekende partij een inreisverbod op te leggen. Verwerende partij heeft uiteengezet waarom zij van oordeel was dat verzoekende partij een inreisverbod dient opgelegd te worden voor een duur van acht jaar. Zij heeft hierbij verwezen naar de aard van de door verzoekende partij gepleegde feiten en de strafmaat. Zij heeft er tevens op gewezen dat verzoekende partij verklaarde op vakantie te zijn in België met haar gezin en daarna terug naar huis zou gaan, zodat artikel 8 EVRM in casu niet speelt.

Verzoekende partij maakt met haar betoog dat geen rekening werd gehouden met haar gedrag na de gepleegde feiten niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte een zwaarder gewicht toekent aan de gepleegde feiten gelet op de ernst ervan en daaruit besluit dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde ernstig te kunnen schaden en daarom een inreisverbod van acht jaar proportioneel acht. De Raad neemt hierbij in aanmerking dat geenszins blijkt dat verzoekende partij enig belang in het Rijk heeft dat verwerende partij over het hoofd zou hebben gezien. Met haar betoog dat enkel zou verwezen worden naar haar veroordeling gaat verzoekende partij er volledig aan voorbij dat de verwerende partij erop wijst dat zij veroordeeld werd voor weerspanning op 27 maart 2018, hetgeen recent is, alsook op de strafmaat die werd toegepast, met name een gevangenisstraf van twintig maanden met uitstel gedurende vijf jaar voor de helft, hetgeen geen lichte veroordeling kan genoemd worden. Met haar betoog dat niet blijkt waarom zij noodzakelijkerwijs actueel een ernstig gevaar is voor de openbare orde, gaat verzoekende partij geheel voorbij aan de elementen in de bestreden beslissing die betrekking hebben op de aard en ernst van de strafbare feiten en de bevindingen van de verwerende partij dat: *“Ingevolge de maatschappelijke impact van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene percent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.”* De Raad wijst er daarenboven nog op dat – aangezien de verzoekende partij onder onmiddellijke aanhouding werd geplaatst na het plegen van de feiten en na haar veroordeling vanuit de gevangenis werd overgebracht ter beschikking van de verwerende partij waarna zij gerepatriëerd werd – bezwaarlijk kan ingezien worden hoe het argument dat zij zich nadien gedragen heeft enig gewicht kan hebben daar haar vrijheidsbeneming net verhinderd heeft dat zij nieuwe feiten zou plegen. Het gegeven dat zij spijt betuigde doet ook niets af aan de ernst van de feiten zoals weergegeven door de rechtbank in het vonnis noch aan een mogelijke nieuwe schending van de openbare orde.

Evenmin ziet de Raad in hoe concrete omstandigheden in verband met de omstandigheden van de tenlasteleggingen en de omvang van de inbreuken een ander licht kunnen werpen nu verzoekende partij niet kan ontkennen dat het om zeer ernstige feiten gaat waarbij deze doen getuigen van een agressieve ingesteldheid en een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen. Bovendien pleegde verzoekende partij de feiten in aanwezigheid van nog minderjarige kinderen en hield zij geen rekening met de traumatische impact van de feiten op hen. De Raad wijst erop dat de rechtbank zwaar tilt aan de feiten, aangezien verzoekende partij door haar roekeloos gedrag niet alleen het leven van de twee minderjarige kinderen en de politie-inspecteurs in gevaar bracht, maar ook dat van andere weggebruikers. Verzoekende partij tracht de gepleegde feiten te minimaliseren, maar zij kan hierin niet worden gevolgd. Nogmaals herhaalt de Raad dat de verwerende partij niet enkel verwezen heeft naar een veroordeling. Verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in afbreuk te doen aan de bevindingen van de verwerende partij inzake het reële en actueel ernstig gevaar dat verzoekende partij door haar gedrag vormt voor de openbare orde.

2.13. Het loutere feit dat verzoekende partij uiteindelijk slechts werd doorverwezen naar de correctionele rechtbank voor feiten van gewapende weerspanning en niet voor poging tot doodslag, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij wel degelijk veroordeeld werd voor de feiten van gewapende weerspanning zoals vermeld in de bestreden beslissing. Het gegeven dat de verwerende partij ook poging tot doodslag vermeldt, terwijl zij hiervoor niet werd veroordeeld, doet geen afbreuk aan de ernst van de gepleegde feiten zoals deze naar voren komen uit het vonnis noch aan de gevolgtrekking die de verwerende partij dienaangaande maakt, met name dat: *“Ingevolge de maatschappelijke impact van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene percent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij”*.

2.14. Het loutere gegeven dat verzoekende partij nooit eerder werd veroordeeld, dat zij spijt heeft betuigd tijdens haar proces alsook haar leeftijd, maken geenszins dat daaruit besloten kan worden dat verzoekende partij niet zal recidiveren. Immers getuigen de gepleegde feiten van een niet te ontkennen ernst waaruit de ingesteldheid van verzoekende partij ook naar voren is gekomen, met name agressiviteit alsook een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen. Haar houding is dermate roekeloos gebleken dat zij daardoor niet alleen het leven van minderjarigen en politie-inspecteurs in gevaar heeft gebracht, maar ook dat van andere weggebruikers. De feiten spreken duidelijk voor zich. Verzoekende partij heeft geen respect voor politieel gezag noch voor de fysieke en psychische integriteit van anderen. Een dergelijke ingesteldheid doet dan ook terecht vaststellen dat zij door haar gedrag geacht kan worden een ernstig actueel en reëel gevaar te vormen voor de openbare orde. De Raad ziet hoegenaamd niet in hoe de omstandigheden waarin de feiten zich hebben afgespeeld enig begrip kunnen doen opbrengen voor het handelen van de verzoekende partij. Uit de feiten blijkt immers dat zij de vlucht nam omdat zij niet in orde was met haar papieren en tevens omdat zij net een winkeldiefstal had gepleegd, blijkens de verklaringen van haar minderjarige nicht. Verzoekende partij trachtte dus eigenlijk haar misstappen te verhullen door op de vlucht te slaan en daarbij niets of niemand te ontzien. Er kan niet anders vastgesteld worden dan dat dit een bijzonder laakbare houding betreft die doet getuigen van een bepaalde ingesteldheid waaruit wel degelijk een reëel en actueel ernstig gevaar voor de openbare orde blijkt en die niet kan rechtgezet worden louter door het betuigen van spijt nadien.

Zoals voorts duidelijk blijkt uit het vonnis van 27 maart 2018 heeft de rechtbank de opgelegde gevangenisstraf waarvan de helft met uitstel gedurende vijf jaar als gepast verklaard om verzoekende partij het ontoelaatbare van haar handelen te doen inzien en haar tevens aan te zetten zich in de toekomst te onthouden van dergelijke feiten. Het gegeven dat de helft met uitstel gedurende vijf jaar wordt uitgesproken dient er toe de preventieve werking van de verleende gunst gedurende een voldoende lange periode te garanderen. Derhalve erkent de rechtbank zelf dat het niet uitgesloten is dat verzoekende partij toch nieuwe feiten pleegt en heeft de rechtbank een ontradend effect willen creëren door een periode van vijf jaar op te leggen maar dit maakt niet dat een herhaling van strafrechtelijke feiten uitgesloten is. De verzoekende partij kan dan ook geenszins overtuigen dat uit de opgelegde strafmaat blijkt dat daarmee is uitgesloten dat zij zal recidiveren. Ook het betoog dat het om éénmalige feiten gaat, gaat volledig voorbij aan de zwaarwichtigheid van de feiten, waar de rechtbank trouwens ook op wijst, en aan de ingesteldheid van de verzoekende partij die het plegen van dergelijke feiten heeft toegelaten en waaruit niet kennelijk onredelijk kan besloten worden dat verzoekende partij door haar gedrag heeft aangegeven een ernstig actueel en reëel gevaar uit te maken voor de openbare orde.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing bepaalde pertinente gegevens veronachtzaamd heeft die maken dat de thans bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Verzoekende partij haar betoog doet blijken van een andere beoordeling van haar zaak, maar zij kan hiermee niet overtuigen om de kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

Verzoekende partij toont met haar verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie over het begrip openbare orde allerm minst aan dat de motivering die de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft opgenomen niet voldoet aan deze rechtspraak. De Raad verwijst volledigheidshalve naar zijn bespreking hoger. Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde niet op rechtmatige wijze toepassing heeft gemaakt van de beperkingen op het vrij verkeer van Unieburgers.

2.15. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER